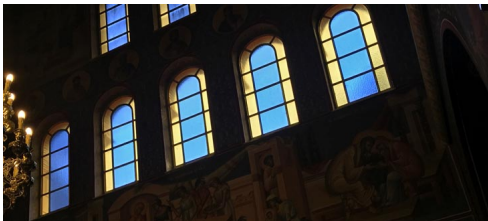

Από το τέλος του περσινού καλοκαιριού μέχρι τις αρχές του φετινού, μέσα σε αυτούς τους εννέα μήνες, παραβρέθηκα σε τέσσερις κηδείες και σε δυο βαπτίσια. Ένα σκορ 4 – 2 ενάντια στη ζωή και υπέρ του κάτω κόσμου.

Αν και πολλές φορές ο κάτω κόσμος είναι πιο τίμιος από τον, θεωρούμενο, πάνω, ή έστω πιο δίκαιος, δεν είναι καλοδεχούμενο οι εισαγωγές να είναι λιγότερες από τις εξαγωγές. Ωστόσο, αυτό το ισοζύγιο που τόσο απασχολεί, δείχνει να κινείται έξω από τις βουλήσεις μας. Δυσάρεστο από την μια, ενδιαφέρον από την άλλη, υπό την λογική ότι οι βουλήσεις μας δεν είναι και τόσο αξιοπρεπώς, υπερήφανες.

Τούτα σκεφτόμουν όταν ο πάπα-Σ. βουτούσε με την μεγαλύτερη δυνατή προσοχή, την δούλη του θεού Ε. στην κολυμβήθρα. Δεν είμαι, ακόμα, σε θέση να γνωρίζω πόσο όμορφο είναι να ξεκινά κανείς τη ζωή του ως «δούλος του θεού», αλλά φαντάζομαι ότι ως ενήλικας πια, αρκετά χρόνια αργότερα, όλοι έχουμε τη δυνατότητα να επιλέξουμε ανάμεσα στην πίστη και στο φολκλόρ, μεταξύ των παραδόσεων και του ανηφορικού δρόμου της αμφισβήτησης.

Έπειτα αφαιρέθηκα και συνειδητοποίησα, ότι στις κηδείες, όλοι συγκινούνται, πολλοί δεν μπορούν να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους, αλλά ο μόνος αμέτοχος και αδιάφορος, ο μοναδικός ερήμην είναι ο εκλιπών, βυθισμένος, πλέον, σε μια αιώνια φυσική απουσία. Αντίθετα, ο μόνος κλαίων, ο μοναδικός υποφέρων σε μια βάπτιση, είναι ο βαπτιζόμενος. Και μάλιστα για ένα θρησκευτικό μυστήριο, όπου οδηγήθηκε ερήμην, ενώ όλοι οι υπόλοιποι παριστάμενοι, χαμογελούν, εύχονται και φορούν τα μαρτυρικά τους, απόδειξη ότι παραστάθηκαν.

Ακολούθως, συγκεντρώθηκα στις κουβέντες του ιερέα, ο οποίος μετά το τέλος του

μυστηρίου απευθύνθηκε στους παριστάμενους. Μίλησε για την μεγάλη οικογένεια των πιστών, στην οποία μόλις εισήλθε η βαπτισθείσα. Μίλησε κατανοητά, ειλικρινά με την καλοσύνη που οφείλουν να έχουν οι κήρυκες της θρησκείας της αδελφосύνης. Μίλησε όμως και με το απαιτούμενο κύρος όσων στέκουν επι του άμβωνος.

Πριν, ο τελευταίος πιστός της βάπτισης, αποχωρήσει από την νότια πόρτα της εκκλησίας ήδη βρίσκονταν στο ναό οι προσκεκλημένοι του επόμενου μυστηρίου, αφού είχε προηγηθεί ένας καταιγισμός από φωτογραφίες και πόζες, ανάμεσα στο στημένο σκηνικό στο προαύλιο. Γαμήλια τελετή, με πολλά χαμόγελα, περισσότερη χαρά, και το μέλλον να ανοίγεται με χαρούμενες προσδοκίες.

Βάπτιση, Γάμος, Κηδεία, τρία ορόσημα της ορθοδοξίας που μοιραία ορίζουν τις ζωές των κατοίκων αυτού του τόπου. Με το σκορ των τελευταίων εννέα μηνών (μου), να είναι 4 – 2 υπέρ των κηδειών και κατά των βαπτίσεων, οι απουσίες, μοιραία, σημαδεύουν περισσότερο την καθημερινότητα. Ειδικά όταν αναλογίζομαι τους εκλιπόντες ως κομμάτια της ζωής μου.

Ειδικότερα αν προβλέψω ότι πιθανόν δεν θα είμαι παρών, σε τούτη την κοσμική ματαιότητα, όταν οι άρτι βαπτισθέντες θα βρεθούν μπροστά σε μια κάλπη ώστε να ασκήσουν τα εκλογικά τους δικαιώματα.